

Ποιμαντικές ιδιορρυθμίες - Η ειρήνη της αγάπης (π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 5 Ιανουαρίου, 2019

Ποιμαντικές ιδιορρυθμίες

Όλο τό νόημα τῆς καθημερινότητας συνοψίζεται, ἀπό πολλούς στίς μέρες μας, στό νά αισθάνεται κανείς καλά μέ τόν ἑαυτό του, νά μήν αισθάνεται ἐνοχές καί τύψεις, νά μήν ἐνοχοποιῆ τίς ἐπιθυμίες του, οὔτε τούς θυμούς του, νά μή λυπᾶται γενικά γιά τά πάθη του, ἀλλά νά ἀποδέχεται μέ εἰλικρίνεια τόν ἑαυτό του. Στάση ζωῆς πού ἐνισχύεται ἀπό τήν κοσμική τηλεοπτική ψυχοθεραπεία ἐλαφρῶν ἐκπομπῶν, ἡ ὁποία ὅμως πέρασε (καί ἔχει πέραση) καί σέ μιᾶ ἰδιόμορφη διαδικτυακή ποιμαντική, ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἰδιόρρυθμων ποιμένων.

Τό συνθετικό «ἴδιο» στίς παραπάνω λέξεις παραπέμπει στήν ἰδιοτέλεια τῆς ἐγκεντρικῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐκμεταλλεύομενη ἀκόμη καί τήν δημόσια ἐξομολόγηση, δέν ἀλλάζει, δέν μετανοεῖ, ἀλλά ἐπιχειρεῖ νά κάνη ἀποδεκτή, ὅπως εἶναι, τήν κατάσταση τῆς ἀνθρώπινης ἀνομίας. Ἄλλωστε... «οὐδεὶς καθαρὸς ἀπό ρύπου», ὅπως λέγεται στήν τρίτη εὐχή τῆς Πεντηκοστῆς. Ὅμως στήν ἐν λόγω εὐχή ἡ πρόταση συμπληρώνεται μέ τό «ἐνώπιόν σου». Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι κανείς καθαρὸς ἀπό ρύπου κι αὐτό γεννᾷ προσευχή μετανοίας.

Πάντως, ἡ διαδικτυακή ἰδιόρρυθμη ποιμαντική, μέ πολύ «γλυκύτητα», «ἐξομολογητικότητα» καί ἐπιδεικτική συγκαταβατικότητα στίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, βγάζει τούς ἀνθρώπους ἔξω ἀπό τόν κυρίως Νάό τῆς Ἐκκλησίας, στόν Νάρθηκα ἢ τόν αὐλόγυρό της, δημιουργώντας τους ταυτόχρονα τήν αἴσθηση ὅτι εἶναι αὐθεντικοί Χριστιανοί καί ὄχι κίβδηλοι εὐσεβιστές καί νομικιστές. Ἔσχατοι χρόνοι...

Αὐτή ἡ ποιμαντική ἐκτροπή, ὅμως, ἐκπέμπει καί ἕνα σημαντικό μήνυμα: ἡ εὐκολη ἀποδοχή της ἀπό πολύ λαό, δείχνει, σέ ὅλους τούς ποιμένες, τήν ἀνάγκη πού ἔχουν οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι νά τούς ἀγγίξῃ ὁ θεραπευτικός λόγος τῆς Ἐκκλησίας στίς πιό κρυφές πληγές τῆς ψυχῆς τους μέ διάκριση καί ἀγάπη, ὥστε μέ ἐπίγνωση, ταπείνωση καί ἐλπίδα νά λαμβάνουν δύναμη γιά τήν ἐκούσια ἄρση τοῦ σταυροῦ τῆς μετανοίας τους.

Ἡ ειρήνη τῆς ἀγάπης

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγε ὅτι αὐτός πού φέρει τήν ἱερωσύνη τοῦ

Χριστού και καθοδηγεῖ λαό πρέπει νά εἶναι μέσα στόν κόσμο και ταυτόχρονα ἔξω ἀπό τόν κόσμο. Δύσκολος λόγος γιά τήν ἐποχή μας, κατά τήν ὁποία ἡ ἁμαρτία ἔχει γίνει «ἀτομικό δικαίωμα», ἱερό σάν τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ὁρθόδοξος ποιμένας, ὅπως τόν βλέπουμε σέ βίους ἀγίων, παλαιῶν και νεωτέρων, γνωρίζει και ζῆ τά προβλήματα τοῦ κόσμου, ἀλλά ὁ νοῦς του εἶναι στόν Θεό, ἐλεύθερος ἀπό ἡδονές και λύπες, ἀπό πάθη ψεκτά πού σκοτίζουν τήν ψυχή.

Κύριο γνώρισμά του εἶναι ἡ εἰρήνη· αὐτή πού διαρκῶς μεταδίδει σέ ὅλες τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εἰρήνη αὐτή, σύμφωνα μέ τόν ὄσιο Σιλουανό τόν Ἀθωνίτη, συνδέεται μέ τήν ἀγάπη. Σέ λόγο του γιά τήν εἰρήνη ὁ ὄσιος Σιλουανός ἀναφέρεται στόν ὄσιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης και γράφει χαρακτηριστικά:

«Θυμόμαστε πῶς μετά τήν Λειτουργία, ὅταν τοῦ ἔφεραν τήν ἄμαξα και πήγαινε νά καθήση, τόν περικύκλωσε ὁ λαός ζητώντας τήν εὐλογία του. Καί μέσα σ' ἐκεῖνο τόν συνωστισμό ἡ ψυχή του παρέμενε συνεχῶς κοντά στόν Θεό και δέν σκορπιζόταν, δέν ἔχανε τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς. Πῶς, ἀραγε, τό κατόρθωνε; -νά τό θέμα μας. Τό κατόρθωνε γιατί ἀγαποῦσε τόν λαό και δέν ἔπαυε νά προσεύχεται γι' αὐτόν».

Γιά τόν ὄσιο Σιλουανό, ἡ εἰρήνη, γέννημα τῆς ἀγάπης γιά τόν λαό, και ἡ μυστική προσευχή εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς.

(Πηγή: parembasis.gr)